

Sygn. akt V KZ 4/20

POSTANOWIENIE

Dnia 13 maja 2020 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Dariusz Kala

w sprawie oskarżonego **S. H.**

po rozpoznaniu w Izbie Karnej na posiedzeniu,

w dniu 13 maja 2020 r.

zażalenia obrońcy oskarżonego

na zarządzenie Przewodniczącego IV Wydziału Karnego Odwoławczego Sądu Okręgowego w W.

z dnia 16 grudnia 2019 r., sygn. akt IV WKK (...)

odmawiające przyjęcia kasacji złożonej przez obrońcę oskarżonego

od wyroku Sądu Okręgowego w W.

z dnia 1 października 2019 r., sygn. akt IV Ka (...)

na podstawie art. 437 § 1 k.p.k.

p o s t a n o w i ł

1. zmienić zaskarżone zarządzenie w ten sposób, że za jego podstawę prawną przyjąć art. 530 § 2 k.p.k. w zw. z art. 429 § 1 k.p.k. w zw. z art. 523 § 2 k.p.k.

2. w pozostałej części zaskarżone zarządzenie utrzymać w mocy.

UZASADNIENIE

Wyrokiem z dnia 7 grudnia 2018 r., sygn. akt II K (...), Sąd Rejonowy w O., na podstawie art. 66 § 1 k.k. i art. 67 § 1 k.k., warunkowo umorzył postępowanie karne wobec S. H. oskarżonego o czyn z art. 212 § 2 k.k.

Po rozpoznaniu apelacji wywiedzionej od powyższego orzeczenia przez obrońcę oskarżonego, wyrokiem z dnia 1 października 2019 r., sygn. akt IV Ka (...),

Sąd Okręgowy w W. utrzymał zaskarżony wyrok w mocy i orzekł o kosztach procesu.

Od powyższego wyroku kasację wywiódł obrońca oskarżonego, który zaskarżył orzeczenie sądu odwoławczego w całości zarzucając mu „rażące naruszenie prawa materialnego poprzez błędne przyjęcie, że czyn oskarżonego nie stanowi kontratypu opisanego w art. 213 § 2 k.k.” oraz „naruszenie prawa procesowego, w tym art. 4, art. 7, art. 9 § 1 k.p.k. poprzez błędne ustalenia faktyczne poprzez przyjęcie, że zgromadzony w sprawie materiał dowodowy nie wystarcza do przyjęcia, że oskarżyciel prywatny A. M. wyrzucał odpady zielone w sposób niezgodny z obowiązującymi przepisami”.

Zarządzeniem z dnia 16 grudnia 2019 r., sygn. akt IV WKK (...), Przewodniczący IV Wydziału Karnego Odwoławczego Sądu Okręgowego w W. , na podstawie art. 530 § 2 k.p.k. w zw. z art. 523 § 1 k.p.k., odmówił przyjęcia kasacji.

W uzasadnieniu zarządzenia wskazano, że „zgodnie z treścią art. 523 § 1 k.p.k. – kasacja na korzyść może być wniesiona tylko z powodu uchybień wymienionych w art. 439 k.p.k. lub innego rażącego naruszenia prawa, jeżeli mogło mieć istotny wpływ na treść orzeczenia, co w niniejszej sprawie nie miało miejsca”.

Od powyższej decyzji procesowej, w ustawowym terminie, zażalenie wywiódł obrońca oskarżonego, który zaskarżył ją w całości, podnosząc zarzut naruszenia przepisów postępowania, które mogło mieć wpływ na jego treść, a to art. 530 § 2 k.p.k. w zw. z art. 523 § 1 k.p.k.

W konkluzji, skarżący wniósł o uchylenie zarządzenia o odmowie przyjęcia kasacji.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Zażalenie jest zasadne w tym zakresie, w jakim kwestionuje trafność oparcia zaskarżonej decyzji procesowej na przepisie art. 523 § 1 k.p.k. Skarżący nie ma jednak racji domagając się jej uchylenia. Co do swej istoty zaskarżone zarządzenie jest bowiem trafne.

Przesądza o tym treść przepisu art. 523 § 2 k.p.k., odczytywanego łącznie z art. 523 § 4 k.p.k.

Zgodnie z treścią pierwszej z przywołanych regulacji, kasacja na korzyść może być wniesiona jedynie w razie skazania oskarżonego za przestępstwo lub przestępstwo skarbowe na karę pozbawienia wolności bez warunkowego zawieszenia jej wykonania. Powyższe ograniczenie nie dotyczy jedynie sytuacji, gdy kasacja została wniesiona z powodu uchybień wymienionych w art. 439 k.p.k. (art. 523 § 4 pkt 1 k.p.k.) oraz w wypadku określonym w art. 521 k.p.k. (tzw. kasacja nadzwyczajna) – art. 523 § 4 pkt 2 k.p.k.

Oznacza to, że w przypadku, gdy nie zostaną spełnione warunki z art. 523 § 2 k.p.k. i jednocześnie nie zaistnieją okoliczności wskazane w art. 523 § 4 k.p.k., kasacja będzie niedopuszczalna z mocy ustawy.

I taki stan rzeczy zaktualizował się w przedmiotowej sprawie. Zaskarżonym orzeczeniem sąd odwoławczy utrzymał bowiem w mocy wyrok warunkowo umarzający postępowanie, a zarzuty kasacji, wywiedzionej przez obrońcę, nie dotyczyły uchybień wymienionych w art. 439 k.p.k.

W zaistniałej sytuacji procesowej, przewodniczący wydziału sądu odwoławczego winien uznać ów środek zaskarżenia za niedopuszczalny z mocy ustawy i odmówić jego przyjęcia, a jako podstawę tej decyzji procesowej należało wskazać art. 530 § 2 k.p.k. w zw. z art. 429 § 1 k.p.k. w zw. z art. 523 § 2 k.p.k., a nie - jak to błędnie uczyniono - art. 530 § 2 k.p.k. w zw. 523 § 1 k.p.k.

Powyższe prowadzi do konkluzji, że zaskarżona decyzja, w zakresie jakim odmawiała przyjęcia kasacji obrońcy oskarżonego, była trafna, choć oparto ją na wadliwej podstawie prawnej.

W tym stanie rzeczy, Sąd Najwyższy zmienił zaskarżone zarządzenie w sposób wskazany w punkcie 1 sentencji, a w pozostałej części zaskarżone zarządzenie utrzymał w mocy (pkt 2 sentencji).

Mając powyższe na uwadze, orzeczono jak w części dyspozytywnej postanowienia.